

Sygn. akt VI U 343/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania E. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej E. J. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 21 marca 2018 roku do 17 kwietnia 2018 roku;
2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. na rzecz odwołującej E. J. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 343/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił E. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 marca 2018 roku do 17 kwietnia 2018 roku. W uzasadnieniu decyzji ZUS podał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że ubezpieczona była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresie od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku oraz od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku, a jednocześnie niezdolność do pracy w okresie od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku była spowodowana chorobą współistniejącą ze schorzeniem, z powodu, którego ubezpieczona była niezdolna do pracy w okresie od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku. Wobec powyższego ZUS ustalił oba okresy niezdolności do pracy w ramach jednego okresu zasiłkowego. Tak liczony 182-dniowy okres zasiłkowy upłynął zaś z dniem 21 grudnia 2017 roku.

(decyzja z dnia 27.04.2018r. – k. 2 akt organu rentowego)

Od powyższej decyzji E. J. wniosła odwołanie, w którym żądała zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 marca 2018 roku do 17 kwietnia 2018 roku. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni wskazała, że jej niezdolność do pracy w obu wskazanych w decyzji okresach była spowodowana różnymi chorobami. W pierwszym okresie były to zaburzenia na tle psychicznym, a w drugim okresie były to przyczyny

neurologiczne. Tym samym w ocenie odwołującej się nie można obu okresów niezdolności do pracy zaliczyć na jeden okres zasiłkowy.

(odwołanie – k. 1 – 6)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 9)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się E. J. w okresie od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku była leczona przez psychiatrę i przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu schorzenia oznaczonego kodem F43 – ostra reakcja na stres. W okresie od 27 grudnia 2017 roku do 31 stycznia 2018 roku przebywała ona na zwolnieniu lekarskim z powodu schorzenia oznaczonego kodem M79 – inne choroby tkanek miękkich, mięśnioból, zaś w okresie od 1 lutego 2018 roku do 17 kwietnia 2018 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu schorzenia oznaczonego kodem G62 – polineuropatia.

W okresach od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku oraz od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku odwołująca się była niezdolna do pracy z powodu różnych schorzeń – w pierwszym okresie były to schorzenia psychiczne związane z zaburzeniami adaptacyjnymi, a w drugim okresie były to schorzenia neurologiczne związane z neuralgią po przebytych półpaścu tułowia. Po dniu 21 grudnia 2017 roku odwołująca się odzyskała zdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Schorzenia psychiatryczne nie współistniały ze schorzeniami neurologicznymi w okresie od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku.

(dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 23 – 23 verte, opinia biegłego z zakresu psychiatrii – k. 26 – 27 i k. 30)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wnioski zawarte w opiniach biegłych z zakresu neurologii i psychiatrii. Sąd uznał wnioski obu opinii za jasne, logiczne i fachowe. Sąd miał na uwadze, że strony nie kwestionowały opinii biegłego z zakresu neurologii. Odnośnie zaś opinii biegłego z zakresu psychiatrii ZUS początkowo wskazywał, że biegły nie odniósł się do kwestii współistnienia chorób (k. 29), jednak w opinii uzupełniającej biegły wprost wskazał, że schorzenie psychiczne nie współistniało ze schorzeniem neurologicznym, ZUS zaś nie wniósł już zastrzeżeń do owej opinii uzupełniającej (k. 31).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie E. J. od decyzji odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 marca 2018 roku do 17 kwietnia 2018 roku. Podstawą odmowy było uznanie przez ZUS, że odwołująca się wyczerpała okres zasiłkowy.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2019 roku, poz. 645, dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującej się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w ust. 2 wskazuje on, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołująca się była niezdolna do pracy najpierw w okresie od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku, a następnie w okresie od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku. Pomiędzy tymi okresami jest przerwa 6 dni. Wobec tego, aby dnia 27 grudnia 2017 roku mógł otworzyć się nowy okres zasiłkowy niezdolność do pracy w okresie od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku musiałaby być spowodowana inną chorobą niż niezdolność do pracy w okresie od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku. Dalej Sąd ustalił, że w okresie od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku niezdolność odwołującej się do pracy była spowodowana zaburzeniami adaptacyjnymi, czyli schorzeniem psychicznym. Z kolei w okresie od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku jej niezdolność do pracy była spowodowana chorobą neurologiczną - neuralgią po przebytych półpaścu. Jednocześnie obaj wezwani do złożenia opinii w niniejszej sprawie biegli zgodnie wskazali, że w obu wyżej wskazanych okresach niezdolność do pracy była spowodowana innymi chorobami. Biegli również kategorycznie orzekli, że schorzenia te nie były schorzeniami współistniejącymi, odwołująca się, bowiem po dniu 21 grudnia 2017 roku odzyskała zdolność do pracy ze względów psychiatrycznych. Jednocześnie biegły z zakresu neurologii nie wskazał, aby w okresie od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku u odwołującej się występowały schorzenia neurologiczne o takim natężeniu, aby powodowały jej niezdolność do pracy. Wobec tego Sąd uznał, że w okresie od 23 czerwca 2017 roku do 21 grudnia 2017 roku niezdolność odwołującej się do pracy była spowodowana wyłącznie schorzeniem psychicznym – zaburzeniami adaptacyjnymi. Z kolei w okresie od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku jej niezdolność do pracy była spowodowana wyłącznie schorzeniem neurologicznym - neuralgią po przebytych półpaścu. Niezdolność do pracy w obu tych okresach była, więc spowodowana innymi chorobami, brak było również chorób współistniejących uzasadniających orzeczenie jej niezdolności do pracy, wobec czego nie można obu tych okresów zliczyć do jednego okresu zasiłkowego. Tym samym, skoro pomiędzy oboma okresami wystąpiła przerwa o długości 6 dni, należy uznać, że od dnia 27 grudnia 2017 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy. Oznacza to, więc, że odwołująca się zachowuje prawo do zasiłku chorobowego za cały okres od 27 grudnia 2017 roku do 17 kwietnia 2018 roku, w tym też za okres wskazany w skarżonej w niniejszej sprawie decyzji.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 marca 2018 roku do 17 kwietnia 2018 roku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. art. 98 KPC i 99 KPC oraz §9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. - Dz. U. z 2018r., poz. 265), zasądając na rzecz odwołującej się od organu rentowego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)